

det ikke maatte være at foretrække at forebygge den videre Udvikling af Konfliktten og at tilvejebringe Muligheden for videre Forhandling ved at gaa den af Mindretallet foreslaede Vej, der ikke affæxer fra senere, om man saa vil, at gjenoptage Spørgsmaalet om den foreløbige Lovs Viljigelse eller Misbilligelse. Mindretallet erklærer derfor, at, hvis Folkethinget vil lade den foreløbige Lov af 12te April 1877 gaa til 2den Behandling, vil man til denne stille det Vædringsforslag, at den forandres saaledes, at den kommer til at lyde:

Indtil Finansloven for Finantsaaret fra 1ste April 1877 til 31te Marts 1878 er given, dog ikke udover den 31te December 1877, myndiges Regjeringen til at opræve de bestaaende Statter og Afgifter samt til at afholde de nødvendige Udgifter, dog at de Hovedsummer og særskilte Poster, der ere opførte i det Rigsdagen den 2den Oktober dette Aar forelagte Forslag til bemeldte Finanslov, ikke oveskrives."

Bedtagelsen af dette Vædringsforslag vilde selvfølgelig nødvendiggjøre en Forandring af Lovens Titel.

Under 27de dennes blev ovenstaaende Betænkning tilsendt Conseilspresidenten med følgende Skrivelse:

"Det jeg tillader mig at fremsende Exemplarer af Betænkningen fra Udvalget angaaende Finanslovsforslaget for 1877—78, skulde jeg anmode Deres Excellence om at meddele Udvalget, hvorvidt De i Anledning heraf maatte have Noget skriftlig eller mundtlig at bemærke.

Kjøbenhavn d. 27de Oktober 1877.

Paa Udvalgets Vegne
Bissen.

Til

Hans Excellence
Conseilspræsidenten."

Den 30te Oktober modtog Udvalget Ministeriets Svar, saalydende:

"Da der i den af Udvalget ved Skrivelse af 27de denne Maaned fremsendte foreløbige Betænkning fattes enhver Begrundelse af Fler-tallets Indstilling om at forkaste den foreløbige Bevillingslov af 12te April dette Aar, efter at den er bleven udsondret af Forbindelsen med Finanslovsforslaget for indeværende Finantsaar, skal Ministeriet ikke gaa nærmere ind paa dette Punkt, og man vil derfor indskrænke sig til

med Hensyn til Udvalgets Betænkning at bemærke, at Ministeriet ikke finder Noget at erindre imod, at der vedtages en midlertidig Bevillingslov, som kunde gjælde, indtil en Finanslov for Finantsaaret 1877—78 bringes i Stand, skjøndt man ikke anser en saadan Fremgangsmaade for nødvendig, efter som den foreløbige Lov af 12te April dette Aar afgiver den fornødne Hjemmel til Statsindtagernes Opkrævelse og Statsudgifternes Afholdelse, saa længe den ikke bortfalder ved Forfæstelse, og at Ministeriet heller ikke finder Noget at erindre imod, at der gives en saadan midlertidig Lov det Indhold, som er angivet af Udvalgets Mindretal i det af samme bebudede Forslag.

Derimod skjønner Ministeriet ikke, hvorledes det skulde kunne forsvares at gaa den Vej, som Udvalgets Fler-tal i dets Indstillinger foreslaar, nemlig at forkaste den foreløbige Lov af 12te April dette Aar, uden at en midlertidig Bevillingslov eller endelig Finanslov er tilveiebragt, som kan træde i dens Sted. Vel meddeler Udvalgets Fler-tal Ministeriet, at det er enigt om at ville tilraade Thinget, naar Ministeriet maatte fremsætte Forslag derom, at vedtage en midlertidig Finanslov af det sædvanlige Indhold gjældende enten fra den 31te Marts eller fra Udstedelsesdagen, og saa længe som det maatte anses fornødent, for at Regjeringen kunde benytte sin grundlovmæssige Ret til at opløse enten hele Rigsdagen eller en af dens Afdelinger, samt lade nye Valg foregaa, i hvilket Tilfælde Foretagelsen af den foreliggende Sags fortsatte 1ste Behandling vilde være at udsætte"; men det er selvfølgelig umuligt for Ministeriet at gaa ind paa, end sige foreslaa en saaledes affattet midlertidig Bevillingslov midt i Finantsaaret, hvor mangfoldige Foranstaltninger, der ligge udenfor Begrebet løbende Udgifter, allerede ere paabegyndte og ikke kunne afbrydes, uden at afstedkomme den største Forvirring i Statsstyrelsen, hvortil endvidere maa føies, at Ministeriet under ingen Omstændigheder kan anerkjende Folkethingets Berettigelse til at gjøre dets Samtykke til midlertidige Bevillingslove afhængigt af, at den ved den givne Bevillingsstermin benyttes til Drløsning af det ene eller begge Thing, eftersom det alene tilkommer Kongen at afgjøre, om saadan Drløsning skal finde Sted. Men, ganske affet fra Spørgsmaalet om Indholdet af den midlertidige Bevillingslov, som Udvalgets Fler-tal vilde tilraade Thinget at stemme for, finder Ministeriet Anledning til at fremhæve, at man paa ingen Maade kan erkjende, at det skulde være Ministeriets Pligt paa Forhaand at fremskomme med Forslag for at afværge de Ulemper, der maatte flyde af Udvalgsflertallets Forslag, dersom disse maatte blive vedtagne af Thinget,